

وقام قائم بعد رحلت رسول خدائي زمانا به

آمين تذكر دهم غير ما مون
 آمين تذكر اقوام ذوي سقمه
 لا ياتهمون عن الفخا ما امروا
 اذ يلبطون ولا يخشون مقاته
 فوقف مجزيهم ان لم تتركوا
 اولئك عن الامم الذي قفوا
 الا ترون اذل الله جمعكم
 ونسب الضم من سعي مضيمنا
 ومرهفات كان الملع خالطها
 حتى نهر رجال لاهلوم لها
 او توموا بكتاب منزل عجب
 بانه يا مريحلي غير ذي عوج
 كاتبت في ايات البر

الدين

رسم ابو طالب زوبه

ايقوا بني عمنا وانتهوا
 والا فاني اذا خائف
 كما ذاق من كان من قبلكم
 عن الغم من بعض المنطق
 بواثون في داركم انفي
 ثم ودوا عاد ومن ذابغي

رسم ابو طالب زوبه

واعجب من ذاك في احزكم
 بكف الذي قام من جنبه
 فاثبت الله في كفيه
 عجائب في الحجر الملتصق
 الى الصابر الصادق المثقى
 على غمته الحارين الاحرق

قد اشهر عن عبد الله المامون انه كان يقول
 نصرت الرسول رسول المليك
 اذت واجي رسول الاله
 وما ان اذت لا عند الله
 ولكن ان يزلهم ساميا
 كما ذارت بعيل مضيق

ثم ابو طالب فرما به بسا سكر رسول خد با على فار سكر است ابو طالب جعفر طار زوبه
 صل النبي جراح ابن عمت بس جعفر فرما به وار شد و نماز بايت رجا كه ز كبري و علي و جعفر
 ان عليا و جعفر اشقى بوقه كره عند ميلم الزمان والنوب

زوبه حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله را در کربلا مشاهده کرد و بسیار گریه کرد و فرمود: ای رسول خدا! مرا بفرست تا در کربلا باشم و با تو باشم و با اهل بیت تو باشم. خداوند تعالی فرمود: ای زوبه! تو را با ما فرستادیم و ما را با تو فرستادیم. این حدیث در کتب معتبره آمده است.

وقام قائلهم بعد هجرته رسول محمد الى زماننا

فكذب ما قالوا من الاقرب باطلا
 وسمى بن عبد الله فيما مضى
 فلا تحسبونا مسلمين محمداً
 ومن يخون ما ليس بايحي بكذب
 على سخط من قومنا غير معتب
 لذي غريرتنا ولا مسفرب

وتفسير فرمايه

الا بلغنا عنى طلي ذات بكينا
 المرغلو انا وجدنا محمداً
 وان عليه في العباد محبته
 وان الذي رقتم في كتابكم
 انفقوا انفقوا قبل ان تحمروا
 ولا تتبعوا امر الغواة وتقطعوا
 وتسلطوا اخر باعونا ورمتنا
 ولنا ورثا البني سلم احدا
 ولنا بين منا ومنكم سوا الف
 يعبر عن صنك ترى فصد القنا
 البس ابونا هاشم شدا زره
 كان مجال الجبل في حبراته
 ولنا نمل الحرب حتى تملنا
 وليتنا اهل الحنايط والنهى

وتفسير فرمايه

فصبر ابا يعلى على دين احمد
 نبي الله بالدين من عند ربه
 فقد مرت به اذ ملك انك مؤمنا
 وبادر فرثنا بالذي قد انبى

وتفسير فرمايه

او هي بصير النبي الحبر مشهده
 وحمرة الاسد الحامي حقيقته
 كونوا فدى لكم ابي وما ولد
 بكل ايضن مصقول عوارضه

وتفسير فرمايه

انظر في احوال النبي صلى الله عليه وآله
 في هذه الايام من الهجرة
 والاشواق الى اهل بيته
 والاعمال التي كان يقوم بها
 في كل وقت من ايامه
 والاشواق الى اهل بيته
 والاعمال التي كان يقوم بها
 في كل وقت من ايامه
 والاشواق الى اهل بيته
 والاعمال التي كان يقوم بها
 في كل وقت من ايامه

جسد اول از کتاب ویم من مجدات نامح التوارخ

أَبَيْتُ بِمُحَمَّدٍ اللَّهُ تَرَكْتُ مُحَمَّدًا
وَقَالَ لِي الْأَعْدَاءُ فَأَيْلُ عِصَابِهِ
أَقِيمْ عَلَى نَصْرِ النَّبِيِّ مُحَمَّدٍ
بِمَكَّةَ اسْتَلِمَ لِشِرِّ الْفَبَائِلِ
أَطَاعُوهُ وَأَبْعَهُمْ جَمِيعَ الْغَوَائِلِ
أُقَائِلُ عَنْهُ بِالْعَنَاءِ الذَّوَابِلِ

و نیز میفرماید در تخریص نجاشی بنصر رسول خدا

تَعَلَّمَ مَالِيكَ الْجَبَشِ أَنَّ مُحَمَّدًا
أَنَّى هَيْدَمِي مِثْلَ الَّذِي أَنبَأِيهِ
وَأَنْتُمْ تَسْلُونَهُ فِي كِتَابِكُمْ
وَأَيْتُكَ مَنَابِيكَ مَنَاعِصًا
فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ بَدَأً وَاسْتَلِمُوا
نَبِيَّ كُونِي وَالْمَسِيحُ بْنُ مَرْيَمَ
فَكُلُّ بَأْمَرٍ أَلَّهِ هَيْدَمِي وَبَعْضِهِمْ
بَصِيدٌ حَدِيثِي حَدِيثِ الْمُرْتَمِمِ
بِفَضْلِكَ إِلَّا عَارِدُوا بِاللَّكْرِ
فَإِنَّ طَبْرِي لَيُحْسِنُ لَدَيْهِ مِظْلَمِ

وله ايضا

فَمَا رَجُوا حَتَّى رَأَوْا مِنْ مُحَمَّدٍ
مَلِيكَ النَّاسِ لَيْسَ لَهُ شَرِيكَ
وَمَنْ فَوْقَ السَّمَاءِ لَهُ بِحُيُوتٍ
أَخَادِيثٌ تَجْلُوْنَهُمْ كَيْلُ فُؤَادٍ
هُوَ الْوَهَّابُ وَالْمُبْدِي الْعَبِيدُ
وَمَنْ تَحْتَ السَّمَاءِ لَهُ عِبِيدُ

بعد از رحلت از سفر شام فرماید

أَلَمْ تَرَ أَنِّي بَعْدَهُمْ هَمْسُهُ
بِأَجْدَلْنَا أَنْ شَدَدْتُ مَطِيئِي
فَلَمَّا تَكَلَّمَ وَالْعَبْدُ فَذُنَّبَتْنَا
ذَكَرْتُ أَبَاهُ ثُمَّ رَفَرْتُ عَيْبَهُ
فَقُلْتُ رَجُلٌ رَأْسُهُ فِي عُمُومِي
فَرَجْنَا مَعَ الْعَبْرِ الَّتِي رَأَى أَهْلُهَا
فَلَمَّا هَبَطْنَا أَرْضَ بَصْرَى تَشْرَفُوا
وَقَالَ اجْمَعُوا أَحْبَابَكُمْ لِطَعَامِنَا
يَتِيمٍ فَقَالَ ادْعُوهُ إِنْ طَعَامِنَا
فَلَمَّا رَأَاهُ مُقْبِلًا نَحْوَ دَارِهِ
حَتَّى ظَهَرَ مِنْهُ سِنَةُ الزُّكُوعِ وَصَتُّهُ
وَأَقْبَلَ رَكْبٌ يَطْلُبُونَ الَّذِي أَرَا
فَأَرَاهُمُ خَشِيئَةَ لِعْرَامِهِمْ
ذَرَبُورٌ تَمَامٌ وَقَدْ كَانَ فِيهِمْ

تفسیر این کلمات
بمکه استلم لشر الفبائل
اطاعوه وابعهم جميع الغوائل
اقابل عنه بالعناء الذوابل
تعلّم مالیک الجبش انّ محمّدا
انّی هیدمی مثل الذی انبأی
وانتم تسلونه فی کتابکم
وانت منابیک مناعصا
فلا تجعلوا لله بداء واصلموا
نبی کونی و المسیح بن مریم
فکل بامر الله هیدمی و بعضی
بصد حدیثی حدیث المرتمی
بفضلک الا عاردا بالکفر
فان طبری لیس لیدی مظلم
وله ایضا
فما رجوا حتی راوا من محمّد
ملیک الناس لیس له شریک
و من فوق السماء له بیوت
اخادیس تجلونهم کیل فؤاد
هو الوهاب و المبدی العبد
و من تحت السماء له عبید
بعد از رحلت از سفر شام فرماید
المر انی بعدهم همسه
باجد لنا ان شدت مطیئ
فلما تکلم و العبد فذنبنا
ذکرت اباه ثم رفرت عیب
فقلت رجل رأسه فی عمومی
فرجنا مع العبر الی راها
فلما هبطنا ارض بصری تشرفوا
وقال اجمعوا احبابکم لطعامنا
یتیم فقال ادعوه ان طعامنا
فلما رآه مقبلا نحو داره
حتى ظهر منه سنة الزکوع و صتته
واقبل ركب یطلبون الذی ارا
فاراهم خشیة لغرامهم
ذریور تمام و قد کان فیهم

وفايع اقاليم سبعة بعد هجرة رسول محمد الى زمانه

فجأوا وقد هموا بقبيل محمد	فردم عنه بجين خصام
بناو بيلد التوربه حتى يتفتنوا	وقال لهم ما انتم بطعام
وذلك من اعلانه وبيان	وليس هاز واضح كظلام
لقد اكرم الله النبي محمدا	فاكرم خلق الله في الناس احمدا
وشوقه من اسمه ليحمله	فدوا العرش محمود وهذا محمد
اننا النبي محمد	فمرم اغترم سود
اننا السعيد من التور	فكففتك الاعد
لسود بن اكارم	طابوا وطاب ابوالولد
نعم الارومه اصلها	عمرو الخضم الاوحد
هشم الرتيكه في الجفيا	وعيش وشكه انكذ
فجرت بذلك سنة	فيها الخبث شرد
ولنا السفاهة للوجه	هايمنا العنجد
والمازمان وماحو	عرفانها والمجد
اننا نضام وكرم	وانا الشجاع العريد
وبطاح مكة لا يوي	فيها جمع اسود
وبوا ابيك كأنهم	اسد الحرب يوقد
ولقد عهدت لك ضيفا	في القول لا ترد
مازك تنطق بالصوا	وانك طفل اخرد

فاجابوا وقالوا يا محمد اننا نرى فيك شيئا عظيما
 فقل لنا ما هو قال يا ايها الذين آمنوا ان الله قد
 اخذ منكم البيعتين فاولها ان تقاتلوا في سبيل
 الله ورسوله وان تقاتلوا في سبيل الله فاعلموا
 ان الله قد اخذ منكم البيعتين فاولها ان تقاتلوا
 في سبيل الله ورسوله وان تقاتلوا في سبيل الله
 فاعلموا ان الله قد اخذ منكم البيعتين فاولها ان
 تقاتلوا في سبيل الله ورسوله وان تقاتلوا في
 سبيل الله فاعلموا ان الله قد اخذ منكم البيعتين

تحريف سجد ابواسم كمن باعني عسبه بود در حمايت رسول خدا
 وان امره ابو عديته عمه
 اقول له اوان منه نصيحتي
 ولا تقبلن الدهر فاعشاه
 ودل سبيل العجز غير مهتم
 وحارب فان الحرب نصف وان
 كذبتم ورتب اليك نبي محمدا
 در حمايت رسول خداي و ملازمت حضرت و عسبه بود در حمايت رسول خدا
 قال يا ايها الذين آمنوا ان الله قد اخذ منكم البيعتين فاولها ان تقاتلوا في سبيل الله ورسوله
 ان الوثيقه في لزوم محمد
 فاشدد بصيغته على يدك
 انكلام كه عمرو بن العاص غير حبه كرد با مهاجرين حيث روز مردن جاشي محمد وان روز روز

جسد اول از کتاب ویم من مجلدات نسخ التواریخ

جعفر و همزمان اورا حکم نجاشی دست کردن بنده بوی که آرد چنانکه در کتاب اول مرقوم شد و نیز گفت و بگفت که

تَقُولُ ابْنِي ابْنَ ابْنِ الرَّحِيلِ وَمَا الْبَيْتُ مَعِي بِمُسْتَكْرٍ
 قَهْلُكَ دَعَيْتِي فَأَيْتِي أَمْرُؤُا أُرِيدُ الْجَائِشِيَّ جَعْفِرَ
 لَا كَوْبَهُ عِنْدَهُ حَكِيمَةٌ أَيْمُهَا خَوْذَةُ الْأَصْعَبِ
 وَلَنْ أَنْشِي مِنْ بَنِي هَاشِمٍ بِيَمَا اسْطَعْنُ بِالْغَيْبِ وَالْمُخْضِرِ
 وَعَنْ عَائِبِ اللَّاتِ فِي قَوْلِهِ قَلُوا لَا رِضَىٰ لِلَّهِ لَمْ يُنْظَرِ
 وَإِي سَأَشْنُ فَرَشَاتِهِ وَإِنْ كَانَ كَالذَّهَبِ الْأَخْرَ

جسد اول از کتاب ویم من مجلدات نسخ التواریخ

جسد اول از کتاب ویم من مجلدات نسخ التواریخ

ابو طالب بزرگوارم جعفر علیه السلام بن سرسوی نجاشی فرستاد
 أَلَا لَيْتَ شِعْرِي كَيْفَ فِي النَّاسِ جَعْفَرُ وَعَمْرُو وَأَعْدَاءُ ابْنِي أَفَارِيقَ
 وَهَذَا بِالْحِجَا الْجَائِشِيَّ جَعْفَرًا وَأَصْحَابَهُ أَمْرُ عَاقِ شَانٍ وَغَيْثًا
 قَالَ رَسُولُ اللَّهِ يَا عِمُّ إِنَّكَ تَخَافُ عَلَىٰ أَدْيِ عَدَائِي وَلَا تَخَافُ عَلَىٰ نَفْسِكَ
 عَذَابَ اللَّهِ فَصَحَّكَ أَبُو طَالِبٍ وَقَالَ
 وَدَعَوْتِي قَزَعْتَ أَنْكَ نَاصِحُو وَلَقَدْ صَدَقْتَ وَكُنْتَ تَمَّ آمِنًا

در این مضمون ابو طالب بنسب برهانی حکم است که در علی علیه السلام ضحیح بود زیرا که فاطمه بنت اسد بن هاشم که اول
 زنی است که هاشمی زاد اول زنیست که بار رسول خدای عین کرد از علی بن احسن علیه السلام از اسلام
 ابو طالب پرسش کرده قال و اعجاب الله تعالى في رَسُوْلِهِ أَنْ يُفَرِّقَ مَسَلَةً عَلَىٰ نِكَاحِ كَافِرٍ وَقَدْ كَانَتْ فَاطِمَةُ
 ابْنَتِ ابْنِي شَابِغَةَ بِنَاتِي أَسْلَمَ وَلَمْ تَمُرْ لِحَتِّ أَبِي طَالِبٍ إِلَىٰ أَنْ مَاتَ وَفَاطِمَةُ تَكْسِرُ اسْمَ رَسُولِ
 خدایم چون خود که فاطمه بن مبارک بود از بهر او کفن فرمود چنانکه در ذکروفات فاطمه مرقوم است چگونه زنی مسلم
 کسی کافری شهر و زناشویی منبریت داین شعار را علی علیه السلام در مرثیه خدیجه الکبری و ابو طالب علیهما
 سلام فرماید و سرگز امیر المؤمنین علیه السلام از بهر کافری مرثیه گوید

جسد اول از کتاب ویم من مجلدات نسخ التواریخ

جسد اول از کتاب ویم من مجلدات نسخ التواریخ

أَعْبَتِي جُودًا بَارَكَ اللَّهُ فِيكُمْ عَلَىٰ سَيِّدِ الْبَطْحَاءِ وَابْنِ رَبِّيهَا
 مَضَاهُمَا أَدَجِي لِي الْجَوُّ وَالْهُوْمُ مَهْدَبَةٌ قَدْ طَبَّتْ اللَّهُ خِيَمَهَا
 لَقَدْ نَصَرَ فِي اللَّهِ دِينَ مُحَمَّدٍ عَلَىٰ مَا لَكِنِ مَا نَوَىٰ طَمَاشِدًا
 وَسَيِّدَةِ التَّنَوَانِ أَوَّلِ مَنْ صَلَّىٰ فِيهَا فَبِنِي مِنْهُمَا أَلَمَّ وَالشُّكْلَا
 مُبَارَكَةٌ وَاللَّهُ سَائِلُهَا الْفَضْلَا عَلَىٰ مَنْ يَفِي فِي الدِّينِ قَدْ رَعِيَا

وهم امیر المؤمنین در مرثیه ابو طالب فرماید
 وَأَبَا طَالِبٍ عِصْمَةَ الْمُسْتَجِيرِ وَغَيْثَ الْمَحْوَلِ وَنُورَ الظُّلَمِ
 لَقَدْ نَصَرَ فِي اللَّهِ دِينَ مُحَمَّدٍ وَكَرَّمَتْ رَسُولَ خَدَايَ بِنِي كَرَمَ بَرِي دَايَ عَمْرٍ وَصَدَّقَتْ خَدَايَ
 بِفَرَشَتِهِ

جسد اول از کتاب ویم من مجلدات نسخ التواریخ

جسد اول از کتاب ویم من مجلدات نسخ التواریخ

سده اول کتاب دوم من مجلدات نایح التواریخ

و بادد پنجم بعد از نماز فرمود مسح بیدند که خدا فرمود گفتند خدا و رسول بیدند قال الله تعالی اصبح من عباده
 مؤمنين وكافرا فاما من قال منظرنا بفضل الله ورحمته فذلك مؤمن في كفاية الكواكب اما من قال منظرنا بنوه كذا
 وكذلك كافر في مؤمن باليكواكبي كذا ما بار از انقبض خدا باقیم مؤمن با من است بکواکب کا خراست و نکست که
 بار از اسبب نوبه کواکب دانند که طلوع و غروب کواکب باشد میان بکواکب اردو نجد کا خراست مع القصد در حدیقه بدین
 در فای خراعی باخته تن از جانب قریش بخت پنجمه دایشان مؤمن و صاحب پنجمه بودند و عرض کردند قریش با دیگر
 قبايل تنفق اند که شمار از زیارت کعبه منع کنند در ارضی حدیقه بر شما تا خن کنند پنجمه فرمود ما برای جنات
 بیرون نشدیم بلکه قصد عمره داریم و شران خویش را نکشیم و گوشت از برای شما بکند آریم و قریش که با آنها جنگ
 حکمت دارند زبان خواستند که اگر خواستند با ما ماته تی جنات را کیسوندند و ما را با دیگر کافران بگذارند اگر عقود
 شویم محضه دیشان فی رحمت بدست شود اگر غالب شدیم نگاه چون خواهند متابعت ما کنند در هر حال ایام
 مصاحبه آسوده باشند و گریه سوگند با خدای ایشان چند گزنده باشیم متابعت کنیم و جانا خدای نصرت
 دین خویش خواهد کرد بدین گفت هم اکنون بن سخن بفرستیم ساکن و نیز دایشان شد و گفت ای جماعت قریش سخن
 از من شنیده ام که خواستید بگویم عذری بنانی جهل و حکم بنانی العاص تا از سعادت گروند و گفتند حاجت
 نیست جماعتی از مردم محراب گفتند بگوی ما چه شنیدی سخنان پنجمه باز راند و گفت در جنگ محمد شتاب نکنند
 که در جنگ کعبه دارد مردم گفتند بدین از جماعت خراعه است و آن قبیل در جاهلیت و اسلام با محمد از در
 صدق بوده اند بعد نباشد که بدین با او در نهانی امری نهاده باشد از پس او که زین حفص را بر سالت فرستادند
 وی برفت و باز آمد و همان سخن از از پنجمه خبر آوردند قریش خبر او را نیز استوارند آتش عروه بن مسعود ثقفی بر حاست
 و گفت ای جماعت قریش شمار بجای پرید و من شمار در ازای فرزند و حقوق خویش را بر ایشان بر شمرد و گفت روا
 باشد که مرا بخود دارو نه اندام کعبه گفت سخن تو بر صدق است نگاه گفت ای مرد یعنی محمد با شما انصاف کرده است
 سخن او را پذیرید و اجازت بیدنا من نیز دارو نه با او سخن کنم روا باشد پس عروه نیز دیکت پنجمه در رسول خدا
 آنچه باید گفت بود اعادت فرمود عروه گفت ای محمد هیچ شنیده از عرب کسی اصل خویش نباه کند تو نیز قوم خویش را تا بکن
 چه بیجا است برکنده که بر تو کرده اند عذری آید که ترا تنها بگذارند و بگذارند بگو بگفت منصف نظر اللاتب یعنی گوشت و آنچه
 فرج حیات را بکشد کن ما هرگز از پنجمه بر گریه عروه گفت کبست انیمه گفتند بگو بگفت ای بگو بگو کند با خدای که اگر ترا حقی بر
 من نبود یا سخت ساخته میکردم چه در زمان جاهلیت بگو بگرده شتر جوان اعانت دین عروه کرده بود مع القصد عروه با پنجمه سخن
 میکرد و هنگام گفت و شنود مس محاسن پنجمه نبود پنجمه نعل شمشیر خود بردست و میزد و میگفت دست خویش را باز در چند نیمه
 دست عروه کوفته شد و خشم گرفت گفت یا محمد کبست انیمه که در میان اصحاب تو از وی انیمه تر نشناسم پنجمه قسم فرمود
 و گفت این منغیره بن شعله است خویش تو عروه گفت ای عذار من اصلاح غدر تو کنم و تو با من چنین کنی زیرا که در جاهلیت
 پیغمبره با سیرده بن از بنی مالک از قبیل ثقیف اینک خدمت متوقس کردند و بهر شده متوقس آنچه را عطای بنی را کرد
 و پیغمبره را محروم گذاشت هنگام مرگت در یکی از منازل ایشان فراط در خمر کرده بخواب شدند پیغمبره بر حاست در
 سیرده بن را بگشت و اموال ایشان را گرفته بگریه اند و از در صدق مسلمانان گرفت پنجمه فرمود اسلام تو پذیرفته است

کسی
رسالت
بنی بکعبه
قریش

رسالت
عروه بن مسعود
عائذ بن قیس
سید بن طاووس
سید بن طاووس
سید بن طاووس
سید بن طاووس
سید بن طاووس

جلد اول از کتاب دومین مجلدات تاریخ التواریخ

پس در سبب این جماعت را منوی نیدار شستم و کثیر کافر از ابدانی سخت میکند شستم نگاه مینماید یا دمیدارید کافر از آنکه حجت
 عدلیت در دلهای خود جای آوردند در کین دیکه در سوال ستم استوار گشته اند همانا خداوند پیغمبر خود را آسایش و آرامش فرستاد
 و مودت را مظهر بناطرا داشت بر همه با همواری و جوارت فرستاد و کان قریش مصابرت کردند و کار بر مصاحبت و
 مسافت نهادند مع آنقصه پیغمبر در حدیقه اول خورشید بن ایوب که فرستاد تا مردم را از قصد انحضرت آگهی دهد مردم که خواهند
 اورا مقبول سازند غیرت او که در کعبه بودند اورا دادند پس پیغمبر بن خطاب فرمود ترا بکه باید رفت و قریش را آگهی داد که ما
 از بهر خجالت بدینجا آمده ایم بلکه آنجا که زیارت داریم عمر گفت یا رسول الله کمان دارم که قریش چون دست بآید
 از من باز نماند و از قبیلکه نبی عدی کسی در کعبه نیت که اعانت من نواند کرد عثمان از بهر اینکار شایسته تر است چه
 اورا قریش میمانت بگره نهد پس پیغمبر عثمان بن عفانرا بکه فرستاد و فرمود قریش را آگهی ده و مسلمانان را بگوئی قریش
 نزد یکت عثمان برفت و در راه با ابان بن سعید بن العاص و چارشد و در امان او درآمد تا ادای رسالت کند ابان او را
 بودایه خود سوار کرد و خود در دلف و شد و او را بکه در آورد عثمان پیغام پیغمبر قریش رسانید و چون خواست باز شود
 گفتند اگر خواهی طواف کعبه کن و باز شو گفت من با پیغمبر طواف خواهم کرد قریش از او برخیزند و نگذاشتند باز
 شود اما از آنسوی چون عثمان و برساند مسلمانان گفتند خوشا عثمان که طواف خانه خواهد کرد پیغمبر فرمود که
 کمان من است که عثمان بی طواف نگیرد و تن از مهاجرین از پس عثمان بگذرند مگر زین جابر و عبد الله بن سهیل بن
 عمرو و عباس بن ابی ربیع و هشام بن عبد العاص و خاطب بن ابی بلتع و حاطب بن عمرو و
 عبد الله بن خذافه و ابوالرؤم عمرو بن عبیر بن و سب الحی و عبد الله بن ابی امیه نهیست کام خبر آوردند که عثمان با آن ده
 تن مهاجرین در کعبه مقبول شدند و شیطان این سخن در شکر پیغمبرین کرد پیغمبر فرمود از اینجا باز نشوم تا سزای قریش
 ندیم دور پای درخت سمر که در آنوضع بود نشست و با اصحاب بیعت فرمود بر اینکه از جای نروند و اگر حرب بر
 پای شود دست بزند از دین بیعت را بیعت الرضوان گفته اند چه خدای در سوره الفتح فرموده لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ
 الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا وَمَغَانِمَ
 كَثِيرَةً يَأْخُذُونَهَا وَكَانَ اللَّهُ غَيْرَ مُحْكِمًا وَعَدَّ اللَّهُ مَغَانِمَ كَثِيرَةً يَأْخُذُونَهَا فَجَلَّ لَكُمْ هَذَا وَكَتَبَ الَّذِينَ يَبَايَعُ
 عَنْكُمْ وَكَانَ آيَةً لِلْمُؤْمِنِينَ وَبَيَّضَكُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا بِنِي خَدَى شَرُودُ زِيَادَةُ جَمَاعَتِ كَرْدِخَانِ بِنِ سَجْرَه
 با تو بیعت کردند و دلهای ایشان را قوی ساخت و سخن نزدیک و غنیمتهای فراوان پادشاه پیغمبر باید زد و که این دو بیت
 بزرگ را دریا بسد و از شهر دشمنان این باشد جابر گوید که چندین قبیس منافق را در آن بیابان دیدم که از پی شتر
 کشته خویش شتافت کفتم باز ای دبا پیوست کن گفت من شتر خویش را از بیعت محمد دوست تر دارم چون
 سزا بیعت بر تافت پیغمبر در حق او فرمود **كُلُّ مَنْ بَايَعَ تَحْتَ الشَّجَرِ بَدَخَلَ الْجَنَّةَ إِلَّا صَاحِبَ الْجَمَلِ**
 الا حسیس مع القصة از پس بیعت الرضوان همچنان اوس بن خولی و عباس بن شبر و محمد بن سلمه نفرمان بودند که بنویسند
 طلا بشکر باشند و از آنسوی قریش بر شرب نجاه کس با طرف لشکره پیغمبر ستاند تا بر کردار لشکران بنیابانند تا مباد
 زبانی رسانند از قضای شکی که محمد بن سلمه طلا بشکر بود ایشانرا دیدار کرد و تا مات ایشانرا ما خود داشت بشکر گاه آورد پیغمبر
 فرمود تا این جماعت باز باشند چون پیغمبر قریش رسید چار شدند و بجایه عمرو بن سهیل از بصره صلح بخت رسول فرستاد

تاریخ
 سبب
 ابان بن سفيان
 عباس بن عبد المطلب
 جابر بن عبد الله
 عبد الله بن مسعود
 جده الرضوان
 محمد و فرستاد
 جده الرضوان
 در غنیمت این بیعت

وقایع اقاایم سببه بعد از هجرت سؤل خدائی زمانها

اینوقت کشف شد که عثمان را سببی بر سیده بنمید فرمود چون عثمان از در فرمان غایت مدانیت که فضیلت این
دریاید پس اشارت بدست خود کرد و فرمود این است عثمان است دست چپ خود را فرمود این است دست راست
دست بردست خود زده از قبل عثمان با خود بدست کرد و خبر بدست مسلمین با سبب در دل قریش بولی عظیم افکند بر دست
عاهه و خاصه روز بدست شجره بنزاد و پانصد تن اصحاب بودند در حین فدا که آب کیماب بود و مردمان از شکر حمت
انداخت اینوقت پیغمبر فرمود تا: غانی از آب حاضر کردند دست مبارک را در آب فرود داد و از میان کفستانش آب
جوشیدن گرفت چندانکه تمام آنرا در کفایت کرد و نیز چنان فدا که مردم در حدیقه جوغان شدند و زحمت کرسلی
در ایشان اثر کرد رسول خدا فرمود لطمی بکشدند اصحاب از بقیه زاد خود مقداری خرمای برز بر قطع بر بخند انگار و پیغمبر
بر پامی ایستاده از بھر برکت خدایرا بخواند و فرمود تا: هر کس طرف خویش را بیاورد و چندانکه توانست از اردو خرما
بیاکند و هنوز بجای بود همچنان در حدیقه و حشبان در میان خمبهای مردمان در می آید چنانکه بدست قبول کنند ما خود
وشت و کس آب مسج صید نمیکرد و خدای این آیت بدین فرستاد: **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا الْبَيْتُ لَكُمْ وَاللَّهُ يَخْتَارُ**
مِنَ الصُّبْحِ نَسْأَلُهُ أَتَيْدُكُمْ وَرِيَّاكُمْ لِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَخَافُهُ بِالْغَيْبِ فَمَن أَسْرَعْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْنَطُوا الصُّبْحَ وَأَنْتُمْ حُرُمٌ وَمَن قَلَّ مِنْكُمْ مِّنْجُزَاءً فَجَزَاءٌ مِّثْلَ مَا قَتَلَ مِنَ النَّعْمِ
يَحْكُمُ بِهِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنْكُمْ هَدْيًا بَالِغَ الْكَعْبَةِ أَوْ كَفَّارَةٌ طَعَامًا سَاكِنًا أَوْ عَدْلٌ ذَٰلِكَ صِبَا مَالٍ يَدْفَنُونَ و آن
آیه عقی الله عما سلف من عادفین فیه الله منة الله عز و ذل و ایضا خلاصه معنی است که خداوند از این سببه
انرا که از هرج احرام بسته اند بدینکه دست نبره ایشان نخیه تا تواند رسید پس آنکس که بعد قصد صیدی کند باید تصدیق
و مرد عادل مانده نصید را بدی کند سازد چنانکه گویند بر بجای آهویها کنند و اگر از آهوی بزرگتر شکار کرد و با شمشیر
قرانی را شکر فایده کرد و یا آنکه بخار است این گناه در دیشانرا بخوبی که در شریعت مقرر است طعام دهند و اگر بجای طعام
هر درویشی روزه گیرند و آنرا آنچه در جاهلیت کردند با قبل از رسیدن حکم حرمت منکب این معصیتند خداوند مقرر
چگونه بود البت بعد از رسیدن بحدیقه یا اینکه محرم بود صید کوردشنی کردن مع القصد قریش سهیل بن عمرو و حفص بن
کعب بن شیبه و میان ما و محمد کار مصاحت کشید تا اسیران را از اسازند و از پیش ایشان که زین حفص حزن لشکر
اسلام گرفت چون پیغمبر از دور او دیدار کرد فرمود این که زین حفص مردی فاجر با قار است با او سخن نکنید و خود
با او آغاز سخن کرد پس هنوز کلمه در میان بود که سهیل بن عمرو و حفص بن اصفب گرویی از قریش بر رسید پیغمبر فرمود
سهیل آمد تا کار بر آسان شد تحت سهیل عرض کرد که ای محمد عثمان را جهال نوم باز داشتند و عقلا رضای نمودند و
باشد که محبوبین را از با کنی فرمود چندانکه مردم ما محبوبس باشند گمان شمار با نخواستند سهیل بن عمرو کس قریش
فرستاد که محمد انصاف میکند محبوبین ایشان را بکنید پس قریش مسلمانان را را که در زمان هجرت رسول آمدند و پیغمبر
فرمود تا که قماران قریش را از او ساختند اینکام سهیل ساز سخن مصاحت فرمود گفت بعد قریش با تو از در مصاحت و لیت
نه آید بشرطه اسامی عمره گذاری سال دیگر قضا کنی اگر بدین رضای بی نافرمانی از بعضی از بهر مصاحت کا شود پیغمبر بدین
رضاداد و فرمود و با باشد عمر چون این بشنید با او بگو گفت آیا محمد رسول خدایست گفت بل گفت ما مسلمانیم گفت آری گفت
قریش کا فرزند گفت آری گفت هر بار رضای قریش صحیح کنیم او بگو گفت ای عمر ساکت باش پیغمبر بفرمان خدا کا کینه

اردو خندان

جداول از کتاب ویم من مجلدات مانع التواریخ

عمر از نزد ابوبکر کناری گرفت و بحضرت رسول آمد و با پنجمین سربازیکه نزد سخن کرد و احتیاج نمود پنجم فرمود ای عمر من رسول
 خدایم خدای مرا در هیچ کار فرودگذار و نگاه عمر اظهار شیمانی کرد و با استغفار پرداخت بروایتی چون عمر بن الخطاب ع
 از اصحاب در مصاحبت با قریش طریق مکادحت سپردند پنجم فرمود که صلح پسندند از بد سازنا حضرت و مبارزت نماید
 اصحاب از بجز تعاملت شتاب گرفتند و قریش نیز چون ساخته جنگ بودند از جای درآمدند و حمله افکندند مسلمانان
 آنکه خون ریخته شود مانند بر میان قدم و پس نسا و پنجم فرستیم کرد و فرمود یا علی تنع بکیر و قریش را دفع دو چون علی بر
 با شمشیر کشید و میان سمر که آمد بزرگان قریش ندادند که یا علی مگر محمد را از مصاحبت شیمانی آمد فرمود او را پس
 زسه در رحمت کرد و پنجم روی با مسلمانان آورد و فرمود **الَّتُم اصْحَابِي يَوْمَ بَدْرٍ اِذَا نَزَلَ اللهُ فِيكُمْ اِذْ لَسْتُمْ بِمُؤْمِنِيْنَ**
وَلَا تَلُوْنَ فَاَسْتَجَابَ لَكُمْ اَنِي فَمَيِّدٌ كَرِيْمٌ بِالْفِي مِنْ الْمَلَائِكَةِ مُرِدِّفِيْنَ اَلَّتُم اصْحَابِي يَوْمَ اَحْدَاثٍ اِذْ نَضَعُ
وَلَا تَلُوْنَ فَاَسْتَجَابَ لَكُمْ اَنِي فَمَيِّدٌ كَرِيْمٌ بِالْفِي مِنْ الْمَلَائِكَةِ مُرِدِّفِيْنَ اَلَّتُم اصْحَابِي يَوْمَ اَحْدَاثٍ اِذْ نَضَعُ
 عمر بن الخطاب و دیگر مردم از کفه شیمانی گرفتند و از در مغذرت بیرون شدند و گفتند خدا و رسول
 بهترند از آنچه خود دانی چنان میکن از پس آن رسول خدا علی علیه السلام را طلب داشت و فرمود نبویس
 بسم الله الرحمن الرحيم سبیل گفت والله من رحمن ندانم کبیت نبویس **بِسْمِكَ اللّٰهُمَّ** چنانکه رسم جا بیت است
 اصحاب رضامند و پنجم فرمود چنان نبویس پس علی نوشت **بِسْمِكَ اللّٰهُمَّ** بعد از آن فرمود نبویس **هَذَا مَا قَضَى**
عَلَيْهِ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ عَلِيٌّ عَلَيْهِ السَّلَامُ نبی نوشت سبیل گفت اگر ما بیکدیگر قرار داشتیم شمار از زیارت کعبه منع کردیم
 نبویس محمد بن عبدالله پنجم فرمود **وَاللّٰهُ اِنِّي لَرَسُوْلُ اللّٰهِ وَاِنْ كَذَّبْتُمْ عَلِيٌّ** و با علی فرمود محمکن که رسول الله را
 و محمد بن عبدالله نبویس علی گفت سوگند با خدای که هرگز وصف سالت تو محمکنم پنجم کتاب راستند و کلام رسول
 محمکنم و بجای آن ابن عبدالله نوشت از بعضی احادیث مستفاد است که پنجم بدست خود نوشت و هم بر دست
 دیگر پنجم محمکنم که رسالت را و علی بجای آن نوشت محمد بن عبدالله بعضی از علما گویند بنفاد **وَمَا كُنْتَ تَتْلُوْ**
مِنْ قَبْلِهِ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخِطُّهُ بِيَمِيْنِكَ اِذَا لَوَّاتُ الْمَبْطُلُوْنَ پنجم بر کز نوشت و جمعی درین قصه گویند که
 رسول خدای بدست مبارک نوشت و بر آنند که مفهوم این آیت است که قبل از نزول قرآن بر کز پنجم خطی نکاشت و
 هیچ نکاشته از قرآن نفرمود و چون اقی بودن حضرت محمکنم نبی نوشت و هم بخواند که این نیز سوره دیگر است
 چنانکه ابن ابی شیبه در مصنف خویش از طریق عون بن عبدالله روایت کند که رسول خدای از دنیا بیرون شد
 تا نوشت و بخواند در خبر است که چون بصلح کارش میشد و سبیل میگفت لفظ رسول الله را محمکنم پنجم یا علی علیه السلام
 فرمود که از بر تو هر چند روزی خواهد افتاد و این شارت بنای صلحی بود که میان علی و معاویه نگارش یافت و عمرو
 عامر گفت لفظ امیر المؤمنین را از معاویه محمکنم چه اگر ترا امیر المؤمنین دانستیم محاصمت نکردیم پس علی فرمود صدق
 رسول الله چیست اگر انشا الله در جای خود منم خواهد شد مع القصة کلمات صلحی پنجم با قریش بروایتی
 چنین بود **بِسْمِكَ اللّٰهُمَّ** با فاضله **هَذَا مَا اضْطَلَحْتُ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ قُرَيْشٍ وَ سَهِيْلُ بْنُ**
عَمْرِو وَ اضْطَلَحُوْا قَلْبِي وَ ضَمَّ الْحَرْبِ عَنِ النَّاسِ عَشْرَ سِنِيْنَ عَلِيٌّ اِنْ نَبَيْتَ بَعْضُنَا عَنْ بَعْضٍ وَ عَلِيٌّ اِنَّهُ لَا
اِسْتِزَالَ وَلَا اِعْلَالَ وَاَنْ يَّبْتَئُوْا بِنَهْمِ عَيْبَةٍ مَّكْفُوْنَةٌ فَانَّهُ مَرَجَبٌ اِنْ يَدْخُلُ فِيْ عَهْدٍ مَّحْدٍ وَ عَقْدٍ مَّحْدٍ

مصاحف
پنجم با قریش

وقایع قایم سببه بعد بخت رسول خدای زمانانها

و من احب ان يدخلني عهد فرشت وعقد هافل واينه اني محلا يعبر اذني قلبه رده اليه وانه من اني
فرشت من اصحاب محلا لو رده اليه وان يكون لا ينسب ظاهر اميكة لا يكثر احد على نبي ولا يوثق ولا يعتر
وان محلا يرجع عنهم عامه هذا واصحابه ثم يدخل علينا في العلم الفاييل مكة فيقيم فيها طشا ايام ولا يدخل عليها
يصلاح الاسلح المسافر والسوف في القربس ووشو كرونك نعو رسول خدای بردشت يك نعو سهيل بن
عمرو وحفص بن الاحنف بعيرش برود محض صلحا ان شده كه ده سال میان مسلمانان وقریش محاربت نباشد
واموال و انفس يكه كيرازيان بكنند و بيلد يكه كيربي رحمت و دشت سفر كنند و هر كه از كافرين مسلمانى كيرد
قریش رحمت و بكنند و هر كس بعهد قریش در آيد مسلمانان يكين و نشوند و سال نينده رسول خدای و عمره راقضا
فرمايد اما مسلمان سه روز افزون در كه نمانند و اسلحه خویش در غلاف بدارند و كسى بى اذن و اجازه ولى خود بخت
پنجه بر پوسته شود هر چند مسلمان باشد و او را نپذيرند و باز فرستند و هر كس از مسلمان بى اجازت ولى خود بزوئرش
شود او را باز نفرستند و در پناه خود نگاه بدارند مسلمانان ازین شرط شكفى كرفند كه چگونه مسلمانى را بكاروان باز
فرستيم و عمر بن الخطاب گفت بارسوال لله چگونه بدین شرط رضا دهى پنجه برستى فرمود و گفت هر كه از ایشان بزوئرد
ايد و ما او را باز فرستيم خدای فرج بخايد و هر كه از ما روى بگرداند و بزد يك كاس سران رود با او حاجتى نداريم
و او با كافرين سر او را تراست و نيز سهيل بن عمرو گفت كه امسال مراجعت كنيد و سال اينده بكمه در ايد
و افزون از سه روز در كه توقف فرمايد و اسلح خاك بخر مسالاح مسالاح و شمشير كه ان نيسر در غلاف
باشد با خود حمل كنيد و ان سه روز قریش كه را از بهر شما پرداخته خواهند گذاشت و خود بيرون خواهند شد
با عمره بگذاريد و نخر كنيد در بن سخن بودند كه ابو جندل سهيل كه بعضيان مسلمانى در مكه محوس بود فرضى بد
كرده از طريق اسفل كه فرار نموده بانبندى كه در پاي داشت خود را بميان شكرا سلام انداخت سهيل چون چشمش
بر فرزند افتاد گفت اين اول مري از شر ايد صلح است و را من باز گردانيد پنجه فرمود ما بسنوز از كتابت صلحا
بيرون شده ايم سهيل گفت پس صلح نخواستيم كرد پنجه فرمود اين كمين را بخواستارى من نخش سهيل نيز برفت
پنجه فرمود پس او را عتاب و عذاب مكن محزون حفص بر گردن نهاد كه كس او را زيان نكند ابو جندل گفت اى
مسلمان بر ايش كين هم سپايد و حال انكه مسلمان اده ام و بسج نيند اينده كه مراه غذا بجا كرده اند پنجه فرمود
ابو جندل صبر كن كه خدای تر نصرت كند و ما در مصاحبه روانداريم كه غدري اديشيم عمر بن الخطاب بشايعت ابو
جندل راه بر گرفت و همى گفت اى ابو جندل صبر كن و نگاه باش كه خون ابن مشركين چون خون سكت باشد و
قبضه شمشير خویش را پيش او ميداشت و بگنايت فهم ميدهد كه اين نيع بگيرد سر پرت بردارد و خواست تا نيمصا
در نورد و ابو جندل گفت نوچه از قتل سهيل بر پندارى گفت رسول خدای مراد قتل و اجازت نفرموده ابو جندل
گفت ايمر نو در طاعت پنجه سر او را ز سر از من نيتى با بخوا بعد از عقد مصاحبه سهيل بر خاست و شاخى از درخت سمه
باز كرد و بر روى ابو جندل كوفت چنانكه مسلمانان بگريستند پنجه فرمود ابو جندل در اباد ريش كذاريد اگر او از در
اخلاص است خدایش خلاص بهد كرو و بى از صواب ازین صلح و تنگ بودند و جماعى خاطر شوش بود كه چه خواب پنجه را
بنايد و فتح كند و امسال اداى عمر و پيامى برفت عمر بن الخطاب بن سخن ز دل بزبان آورد چنانكه جنلى در جمع

وقایع قائم سینه بعد از هجرت رسول خدا صلی الله علیه و آله

کنون با چار باید بخورد و در وقت پیغمبر است شریعت با حیه بگذرستند و در مرده قربانی کرده بر مسکنان بخش کردند
 شتر و جمل از آنجا بود و اهل کفار گشته بودند و در حدیث فرماید که هر کس در کوشش بهره در ساختند
 مسلمانان نیز از گوشت قربانی بخوردند مع القصد چون از کار خود خلق و تقصیر برده خستند خداوند بادی بر نجات موی
 مسلمانان در زمین که بر کنند و ساخت در رسول خدای موی بر خویش بر درخت سمره بکنند صحابه از هم در بودند
 ام عماره کویدین بجای تمام خندان از آن موی بدست کردم و با غساله آن مرضی را بی شفا دادم و هم در حدیث
 چندین از زمان مومنه از که هجرت کرده بخدمت پیغمبر آمدند از جمله کلثوم دختر عقیبه بن عقیبه بن ابی معیط بود از دنبال کلثوم
 برادرش ولید و عماره برای بازگردانیدن او بجدتیه آمدند و دیگر سبیه دختر حارث سلمیه که زوجه مسافر بود از
 قبیله بنی مخزوم هم فرار کرده بجدتیه آمد و از دنبال و مسافر جمعی از کفار شتافتند و او را باز که بر نزد جبرئیل فرمان
 آورد که زن مومن را بکجا باز نهد و مسیح مسلمان زن کافر در نکاح ندارد این آیت مبارک باید با آنها الذین آمنوا
 إذا جاءکم المؤمنات مهاجرات فامتنوهن الله أعلم بما یعلنن فان علیهن من مومنات فلا ترجوهن
 الی الکفار منقره بید چون زمان کفار مسلمانان گیرند بسوی شما مهاجرت کنند و ایمان ایشان را متحن دستگیر بسوی
 کفار بگردانید لاجرم رسول خدای سینه را پیش خواند و فرمود بسا و الطمع شوهری دیگر با آرزوی مسلمانان گرفته
 باشی او را سوگند داد و مطمئن خاطر گشت نگاه فرمود این صبح از برای مردانست نه زنان زیرا که زنان چون مسلمان
 شوند بر کافران حرام باشند نگاه مسلح کاپن در انبوسه شش از داد و نیز حدیث کرده اند که شش تن از زنان
 مهاجرین مرد شدند و بکافران پیوستند نخست ام کلثوم دختر ابوسفیان که در سرای عیاض بن شداد الغضری بود و دوم
 قریبه دختر ابی امیه بن المغیره خوانده ام سلمه که در سرای عمر بن الخطاب بود و قتی عمر را در هجرت کرد و بر توشه بستیم ام کلثوم
 دختر جردل که هم در سرای عمر بن الخطاب بود و چهارم بروع دختر عروه که در سرای شماس بن عثمان بود و پنجم عبیده
 دختر عبد الغری بن نضله که زوجه عمرو بن عبدود بود و ششم هند دختر ابوهیل که در سرای شمام بن العاص بن دایل بود
 اما قریبه دختر ابی امیه را بعد از عمر مویه بن ابی سفیان گرفت و زن گیرش را که ام کلثوم مادر عبد الله بن عمر باشد بعد از
 عمر خدیجه بن عامر گرفت و مسلمانان نیز زمان کافر را بکجا این آیت که خدای فرستاد و طلاق گفتند لا هنن
 حیل لهم ولا هم یحلقون لهم و انوفهم ما انفقوا ولا جناح علیکم ان تنکحوهن اذا ائنتوهن انجوهن ولا
 تمسکوا بعصم الکوافر و اسئلوا اما انفقتم و انفسلوا اما انفقوا اولکم حکم الله بحکم نبتکم و الله جلیب حکمکم میفرماید
 چون زمان کفار مسلمانان گیرند بر شوهران حرام باشند نگاه که بسوی شما آیند کاپن ایشان را شوهران باز دید و اگر خواصیه
 از بهر خود نکاح بکنند بشرط کاپن بسوی خویش آید و چون زمان شما بر شوهران حرام باشند چون شما حرام باشند چون شما بکافران
 ایشان را بکجا باز گذارید و آن مسلح که کاپن نهاده یا باز نماند و آن فاکم نفعی من از واجکم الی الکفار و صافیم
 الذین ذنبوا ذنبا کبیرا ما انفقوا و انفسلوا الله الذی یفر بینکم و انفسلوا ما انفقوا و انفسلوا ما انفقوا و انفسلوا ما انفقوا
 کس مرد شود و بسوی کافر بریزد و کس کاپن ایشان را باز نماند پس بر کافران با خن گسیبند و نگاه که ظفر حسند کاپن نا
 مرد از غنیمت شوهران ایشان بر ساند لاجرم عمر بن الخطاب از زن مشرک را که در مکه داشت طلاق بگفت رسول
 خدای کاپن این زمان مرد را از غنایم شوهران ایشان عطا کرد و دیگر جهان افتاد که از سوی دختر رقیه بن حارث بن

عبدالمطلب
 در سرای
 عیاض بن
 شداد
 الغضری
 بود

جسد اول کتاب دوم من مجلدات تاریخ التواریخ

عبدالمطلب که در سناری صلح بن علی علیه السلام بود بعد از اسلام طلحه و جبرئیل آمدند و در مدینه آمدند و در میان او
 و طلحه جدی افتاد و جمل زناشوی منقطع شد پس از چندی مظهر مسلمانی در دل از وی افتاد و از آنکه فرار کرده و بدین مدینه
 آورد اینوقت خالد بن سعد بن العاص بن امیه و از بر خود نکاح کرده و دیگر امیه دختر شبر که زوجه ثابت بن العجلان
 بود فرار کرده و بدین مدینه آمد و مسلمانی گرفت رسول خدا و از شبر طرزناشوی سهیل بن جنیف فرستاد و عبدالمطلب
 از و متولد شد و هم در خمر است که بکر در سهیل بن عمرو با چند تن از کفار بجزرت رسول مدینه و کفشد کرد و بی از پسران
 برادران و غلامان ما از تقدیم خدمات که بخت و نیز دیکت تو آمده اند و خبری بسم از مسلمانی نداشتن با ما
 بازده پیغمبر فرمود از یک کوه نخب بکنید و اگر نه منبر کنم کسی را بسوی شما که خدا قول و را با ایمان امتحان کرده است
 تا برنگردنهای شمار بکنن از صحنی گفت نگر دو بگو که است فرمود نه او است کفشد عمر است فرمود اگر کسی باشد که
 نفع بر این مدینه زند و علی علیه السلام نعل و را پیغمبر نگاه علی علیه السلام روی بدیشان کرد و فرمود قال رسول الله
 من کذب علی صحتة فلینبؤه من بعدی بالکذبه و انما یبوءه کذباً و انما یبوءه کذباً و انما یبوءه کذباً و انما یبوءه کذباً
 رسول رفته بود و طلب میکرد که تاریخ نخبند ما را رسول خدای بیست روز در حدیثه توقف داشت هنگام حفت
 چنان افتاد که یکشب در منزل ضحیمان عمر بن الخطاب ملازم رکاب شده و سه نوبت از پیغمبر برش نمود و تاریخ نخت
 عمر گوید با خود کفشم کلک است که کت سوال کردی و جواب نیافتی پس شتر خود را پیش براندم و بیناک بودم
 که مبادا آتی در شان من فرود شود ما گاه با یکی شنیدم که کسی را میخواند و کسی گوید رسول خدایت طلب فرمود خوف
 من افزون گشت و نیز دیکت حضرت شدم و سلام دادم و جواب شنیدم آنجا پیغمبر فرمود ما من سخن کردی و جواب
 نیافتی زیرا که با وحی مشغول بودم همانا سوره بر من فرود شد که از آنچه انقباب بران تا بش کند بیشتر دست میدارم
 و سوره انما فتحنا لک قرانت فرمود و اصحاب را تنبیت او صحابه پس حضرتش را تر حیب از حیب فرستادند و
 جمعی از مفسران در تفسیر انما فتحنا لک فتحاً مبیناً گویند فتح مبین همان مصاحبی است که در حدیثه واقع شد
 چه جمعی در حضرت سول معروف داشتند فتح هو فرمود نعم و این صلح را فتح خوانند چنانکه گفته اند درین دو سال که کار به
 صلح میرفت چندان از کافران مسلمانی گرفتند که با مسلمانان که قبل از مصاحبه ایمان آورده بودند برابر شدند و گروهی از
 مفسران گویند مراد از فتح مبین فتح که تاریخ خیر است که خداوند با پیغمبر عده نموده بود و اینکه بصیغه ماضی بلاغ گشت این
 داست که اخبار خداوند در تحقق بنبر که این موجود است گویند هنگام مراجعت در عرض او عقبه پیش از رسول خدای فرمود
 بی حاجت من میخکس این عقبه بماند و خداوند که من خود بخود نگاه خذ بقه ایمان را فرمود تا ما هار شبر بگفت و عمار یا سر از فاشتر
 برانند ما گاه چهارده کس شتر سوار پیدا شد که اینک پیغمبر داشتند رسول خدای با یک برایشان زد و اجتماع چون
 حضرتش احازم و پنا یافتند از پیش بگرفتند آنجا پیغمبر با خدیفه و عمار فرمود ایاد استیدایش از عرض کردند اینهمه
 باروی بسته بودند فرمود این اجتماع با قیامت منافق خواهند بود خواستند تا شتر را برانند و نقل از آن عرض کردند چرا
 فرمان میکنی با قبیل و عشیرت ایشان را مانع بگذرانند فرمود دست نیندارم که مردم عرب گویند محمد با وقت جمعی بودند
 ظم حبت آنجا و نقل ایشان پرداخت از پس آن فرمود الهی ایشان از رحمت بید که قمار کن عرض کردند و بیله حبت
 فرمود و بیله شعله اتشی است که در دلهای ایشان افتد و ملاک کند پس نامهای ایشان را با خدیفه و عمار بگفت در کتمان
 این سر

تاریخ التواریخ

تاریخ التواریخ

وقایع اقبالیم سببه بعد از حجت رسول خدای زمانانها

این سرافرست بود و نیز با خدیفه گفت در میان اصحاب من دوازده کس منافق اند که روی بهشت نه بینند مادام که شتر سوزان
 سوزن در نزد او هست تن از ایشان برنج در بر گرفته و بیلکه گرفتار شوند از آن روز اصحاب حق خدیفه گفتند صاحب الیترا الذی
 لا یعلمه عندنا و پیغمبر در شان او میفرمود اعلم ان نسیان المنافقین خدیفه بود چون بخانه حاضر شد مدعو عمر بن الخطاب
 با من بود هرگاه نماز میکردم متابعت میکرد و مرا سوگند میداد که مرا رسول خدا بحساب منافقین گرفت با آنکه
 بشمار داشت مع القصة بعد از مراجعت پیغمبر مدینه ابو بصیر غنیمت بن اسید بن حارثه ثقفی سلمی گرفت از مکه برگشت
 بیعت روزه پسندید انان مدینه پیوست جماعت قریش خنس بن شریق از یمن بن عبد عوف مدنی از بنی عامر بن صعصعه
 فرستادند عامری با غلام خود که در مدینه آمد و موافق عهدنامه ابو بصیر را طلب داشت رسول خدای با ابو بصیر گفت
 ما در مصالحتی غدر نتوانیم کرد تو ما قوم خویش باز کرد ابو بصیر گفت مرا مشرکان عذاب خواهند کرد فریب بود صبر
 کن تا خدای تر نصرت دهد **فَدَلَّ عَلَيْنَا اَنَا اَعْطَيْنَا الْقَوْمَ عَهْدًا وَلَا يَصْلِحُ فِي دِينِنَا الْعَدَا اَلْاَكْبَرُ**
فَانظِرُوا فَاِنَّ اللّٰهَ لَيَبْتَغِيْ لَكَ وَالسَّلِيْمِيْنَ فَرَجًا پس ابو بصیر با آن دو مرد راه مکه برداشت در روضه حلیفه ابو بصیر
 مسجد در رفت و دورعت نماز گذاشت و خوابت نماند بارشکنند پاسداران وی سفره خویش پیش او نهاد ابو بصیر
 با عامری گفت شمشیر تو در چشم من سخت نیگومی بد عامری شمشیر خود بکشید و گفت سخت نیگوست چه بار باجر
 داشت ام ابو بصیر آن تیغ گرفت تا نیکت باز بیند و بید رنگ بد و فرود آورد و مفتولش ساخت کوش چون این
 بید کرد خنثی السوی مدینه را خنثی کرد و خود را مسجد رسول خدای در انداخت پیغمبر فرمود ای محمد زهولی دریا قند و بروایتی فرمود
هَذَا رَجُلٌ فَذَرَايَ عَنَدًا چون نزدیک به صورت حال باز ماند و ابو بصیر تیر ترا حله او سوار شده از دنبال
 رسید و گفت رسول الله تو بعد خویش و فکر دوی و خدای مرا خلاصی داد پیغمبر فرمود **مَنْ خَرِبَ لَوْ جَلَّ عَنَّا اَلْاَكْبَرُ** ابو بصیر
 معنی دهد که کاری باشد عجب فرزند است اشس حرب را از این سخن مومنان که را سب می گفت که با او است
 شوند و ابو بصیر را چنان مکشوف شد که رسول خدایس بکه باید فرستاد و چاره کار را فرمود فرزند پس از مسجد بیرون
 طریق فرار پیش دست و ما ارض جنبه که در میان ذی المروه و عیصن کنار دریا است جانی درنگ کرد و در آن اراضی
 پیوسته که روان قریش نسوی شام نمرود بودند و عمر بن الخطاب سلیمین که را کئی فرستاد و خنثین ابو جندل پسر سهیل بن عمرو
 از مکه فرار نموده بدو پیوست و بر کس مکه خنثی را سلام میکرد و نیز او میشتافت تا بنفاد کس بر دایمی سید کس در آن
 اراضی خنثین شدند و هر کار روان که از قریش شام میشد مردش را می کشند و اموالش را بهیبت بر گرفته اند ازین روی کار قریش
 نکت شد پس با یکدیگر شور می افکنده ابو سفیان بن حرب در مدینه بحضرت پیغمبر مدد خدش را بخداوند وصله رحم سوگند داد که
 انجماعت را به مدینه طلب کن که با این شرط را مسعود استیم هر که از ما مسلمان نبرد شاید با او کاری نیست پیغمبر نامه با ابو بصیر کرد که
 با جماعت خود نسوی مدینه شو چون مکتوب پیغمبر ابو بصیر رسید فرخاشد از جان داشت مکتوب مبارک را بر سر روی رس داده
 جان سپرد و ابو جندل و را با خاک سپرده بر سر قبرش مسجدی کرد و با مسلمانان طریق مدینه که رفته بحضرت پیغمبر دست در صحیح
 بخاری مسطور است که این آیت مبارک بدین نازل شد **وَهُوَ الَّذِي كَفَّ اَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَاَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَنَّ مَكَّةَ مِنْ عِبْدِي**
اِنَّ اَظْفَرَ كَرِّهِمْ وَكَانَ اللّٰهُ يَتَعَمَلُونَ نَصِيْبًا خلاصه معنی است که بعد از آنکه قدرت نصرت شمار بر انجماعت
 باز نمود رسم مخالفت و مبارزت را از جانبین بگذشت و طریق طعان و ضرباب از طرفین فرود گذاشت

این سرافرست بود و نیز با خدیفه گفت در میان اصحاب من دوازده کس منافق اند که روی بهشت نه بینند مادام که شتر سوزان سوزن در نزد او هست تن از ایشان برنج در بر گرفته و بیلکه گرفتار شوند از آن روز اصحاب حق خدیفه گفتند صاحب الیترا الذی لا یعلمه عندنا و پیغمبر در شان او میفرمود اعلم ان نسیان المنافقین خدیفه بود چون بخانه حاضر شد مدعو عمر بن الخطاب با من بود هرگاه نماز میکردم متابعت میکرد و مرا سوگند میداد که مرا رسول خدا بحساب منافقین گرفت با آنکه بشمار داشت مع القصة بعد از مراجعت پیغمبر مدینه ابو بصیر غنیمت بن اسید بن حارثه ثقفی سلمی گرفت از مکه برگشت بیعت روزه پسندید انان مدینه پیوست جماعت قریش خنس بن شریق از یمن بن عبد عوف مدنی از بنی عامر بن صعصعه فرستادند عامری با غلام خود که در مدینه آمد و موافق عهدنامه ابو بصیر را طلب داشت رسول خدای با ابو بصیر گفت ما در مصالحتی غدر نتوانیم کرد تو ما قوم خویش باز کرد ابو بصیر گفت مرا مشرکان عذاب خواهند کرد فریب بود صبر کن تا خدای تر نصرت دهد فانظرو فان الله لایبتغی لک والسلمیین فرجا پس ابو بصیر با آن دو مرد راه مکه برداشت در روضه حلیفه ابو بصیر مسجد در رفت و دورعت نماز گذاشت و خوابت نماند بارشکنند پاسداران وی سفره خویش پیش او نهاد ابو بصیر با عامری گفت شمشیر تو در چشم من سخت نیگومی بد عامری شمشیر خود بکشید و گفت سخت نیگوست چه بار باجر داشت ام ابو بصیر آن تیغ گرفت تا نیکت باز بیند و بید رنگ بد و فرود آورد و مفتولش ساخت کوش چون این بید کرد خنثی السوی مدینه را خنثی کرد و خود را مسجد رسول خدای در انداخت پیغمبر فرمود ای محمد زهولی دریا قند و بروایتی فرمود هذا رجل فذرای عندا چون نزدیک به صورت حال باز ماند و ابو بصیر تیر ترا حله او سوار شده از دنبال رسید و گفت رسول الله تو بعد خویش و فکر دوی و خدای مرا خلاصی داد پیغمبر فرمود من خرب لوف جلا عننا الاکبر ابو بصیر معنی دهد که کاری باشد عجب فرزند است اشس حرب را از این سخن مومنان که را سب می گفت که با او است شوند و ابو بصیر را چنان مکشوف شد که رسول خدایس بکه باید فرستاد و چاره کار را فرمود فرزند پس از مسجد بیرون طریق فرار پیش دست و ما ارض جنبه که در میان ذی المروه و عیصن کنار دریا است جانی درنگ کرد و در آن اراضی پیوسته که روان قریش نسوی شام نمرود بودند و عمر بن الخطاب سلیمین که را کئی فرستاد و خنثین ابو جندل پسر سهیل بن عمرو از مکه فرار نموده بدو پیوست و بر کس مکه خنثی را سلام میکرد و نیز او میشتافت تا بنفاد کس بر دایمی سید کس در آن اراضی خنثین شدند و هر کار روان که از قریش شام میشد مردش را می کشند و اموالش را بهیبت بر گرفته اند ازین روی کار قریش نکت شد پس با یکدیگر شور می افکنده ابو سفیان بن حرب در مدینه بحضرت پیغمبر مدد خدش را بخداوند وصله رحم سوگند داد که انجماعت را به مدینه طلب کن که با این شرط را مسعود استیم هر که از ما مسلمان نبرد شاید با او کاری نیست پیغمبر نامه با ابو بصیر کرد که با جماعت خود نسوی مدینه شو چون مکتوب پیغمبر ابو بصیر رسید فرخاشد از جان داشت مکتوب مبارک را بر سر روی رس داده جان سپرد و ابو جندل و را با خاک سپرده بر سر قبرش مسجدی کرد و با مسلمانان طریق مدینه که رفته بحضرت پیغمبر دست در صحیح بخاری مسطور است که این آیت مبارک بدین نازل شد وهو الذي كفف ايديهم عنكم وايديكم عنهم لیتبلین مکه من عبدي ان اظفر کرههم وكان الله يتعملون نصيبا خلاصه معنی است که بعد از آنکه قدرت نصرت شمار بر انجماعت باز نمود رسم مخالفت و مبارزت را از جانبین بگذشت و طریق طعان و ضرباب از طرفین فرود گذاشت

وقایع اقا قایم سید بعد از هجرت رسول خدا صلی الله علیه و آله

و اما در بنده بندگان خود از فرغ قیامت و عرصات و غالب بر تمام شهید و جبار و تکبر و داناست که گویید
که عیسی روح الله و کلمه اوست که الف فرمود آن کلمه را بریم نبول طیبه حصینه که عیسی استن کشتند خداوند عیسی از روح
خود بیافرید و در او بدید چنانکه فرمودم بقدرت خود و بدید در او همانا میخوانم تر و مردم تر بخداوند و ازین پیش
نزدیک تو فرستادم پسر عم خود جعفر و جاعتی از سلیمان پس باید که تجربه و تجربه فرود گذاری و نپند و اندرز مراد است
و اسلام علی من اتبع الهدی چون نجاشی انیکلمات را صفا نمود بی کلفت خاطر کلمه شهادت گفت و بی کلمات
پنجم گواهی داد و گفت که تو هستم بحضرت و شاقم و جواب نامر بدینگونه کرد و فرمود **اللهم انزل علی محمد رسول**
الله من النجاشی اخصم سلام علیک یا رسول الله و رحمة الله و بركاته الله الذي لا اله الا هو له ما في السموات
و ما في الارض ما بعد فقد بلغني كتابك الرسول الله فيما ذكرنا من امره عليه السلام فورا فورا فورا
الارض ان عيسى عليه السلام لا يريد على ما ذكرنا فورا فورا فورا فورا فورا فورا فورا فورا فورا فورا فورا
عنتك واصحابه و اشهد انك رسول الله صادقا مصدقا و قد بعثناك و بعثنا ابن عمك واصحابه و اشهد
انك رسول الله صادقا و اسلمت على يد نبي الله رب العالمين و قد بعثناك ابن عمك و اشهد انك
ابن عمي و بعثناك يا رسول الله فاني اشهد ان ما تقول حق و السلام عليك يا رسول الله
و برکتی خلاصه کلماتش انیت میگوید سلام خداوند بر تو ای پنجم خداوند که الوعیت را اجرا نمود و از
اوست خداوندی که مرا با سلام هدایت فرمود همانا مکتوب تو بمن رسید سوگند با خدا آسمان و زمین که آنچه در حق عیسی
فرمودی از آن بزیادت نیست گواهی میدهم که تو رسول خدا و بدست پسر عم تو جعفر ایمان آوردم و اگر فرمان کنی خود
بحضرت تو ایتم و انیک فرزند خود را را بنجد من فرستادم و آنچه تو میگوئی حق و صدق است و السلام علیکم یا رسول
و پاسخ نامه را بعد از این امیه ضمری باز داد و پرسید پس آن پسر را را با شهادت آن از مردم خود که پس حضرت رسول فرمود
اما را جان فدا که از راه بحر ساز سفر کرده کشتی او در میان دریا بطلم طوفان غرقه شد و او را با مردمش طاق کشند
گویند چون جواب نامه از نجاشی بحضرت رسول رسید علی علیه السلام را فرمود و جوابی مویز کار کن علی مرتضی بنی کوه
مکتوب کرد و فرمود **اللهم انزل علی محمد رسول الله من النجاشی اخصم سلام علیک یا رسول الله و رحمة الله و بركاته**
الله الذي لا اله الا هو له ما في السموات و ما في الارض ما بعد فقد بلغني كتابك الرسول الله فيما ذكرنا من امره
عليه السلام فورا
عنتك واصحابه و اشهد انك رسول الله صادقا مصدقا و قد بعثناك و بعثنا ابن عمك واصحابه و اشهد
انك رسول الله صادقا و اسلمت على يد نبي الله رب العالمين و قد بعثناك ابن عمك و اشهد انك ابن عمي و بعثناك
يا رسول الله فاني اشهد ان ما تقول حق و السلام عليك يا رسول الله
نخستین از حضرت رسول نجاشی فرمان شد که ام حبیبه دختر ابوسفیان را که از جمله سلمات مهاجرات بود برای پنجم
کناخ کند و دیگر با مهاجران حبیه سبوی مدینه فرستید و شرح حال ام حبیبه در ذیل قصه زوجات مطهرات مرقوم خواهد
شد با توجه نجاشی این بشارت با حبیبه فرستاد و خالد بن سعید بن العاص را وکیل نمود تا او را کنکاح پنجمه را آورد و نجاشی
با من در چهار صد مثقال بربست و با اتفاق مهاجرنش کار سفر بخت و در دو کشتی با عمرو بن امیه ضمری
بجانب مدینه گسیل فرمود و انگاه نجاشی فرمان کرد تا او و حقه از عاچ میاوردند و نامهای پنجمه را در آن حقههای جاری دادند
و مردم حبیه را فرمودند چند اندک این کتاب در میان نیاست یا خبر و برکت انبازید گویند بنوز آن نامها در خزانه طوبک حبیه
مقبوط است چون نجاشی وداع جهان گفت چنانکه در جای خود مرقوم میشود از پس و اسلام ملک حبیه کشف است

جواب نامه نجاشی
چون فرمودی که
از فرمودی که

نامه پنجمه
چون فرمودی که

کناخ بستن کناخ
ام حبیبه دختر ابوسفیان
سینا از برای
پنجمه سبوی
عبدالله

وقایع اقالیم سبعه بعد از هجرت رسول خدایی زمانانها

۲۷۵

بجز خدایا عبادت نباید کرد و شریک بر خدای نباید بست و بجز خدای کسی را امر نزنند و مقیم نباید دانست چنانکه گریه از
نصاری جهان دانند که پاب باقیس تواند گناه مردم بر خود داشت چون بر قل این نامه بخواند فرمان کرد که درین مجلس
کنسید تا اگر از خوشادندان این پیغمبری بدست شود نزد من حاضر شود و از قضا ابو سفیان بن حرب با جماعتی از قریش هجرت
شام میشدند فرستادگان بر قل در عرض راه ایشان را دریافتند و ابلاغ فرمان کرده بجماعت را در بیت المقدس هدیه گاه پادشاه
حاضر ساخت بر قل ترجمانی طلب کرد و گفت از این جماعت باز آن که کد امیکت با پیغمبر نزدیکترند ابو سفیان عرض کرد که من
قریب و نسبتم با او افزونست چه پیغمبر منست بر قل او را پیش طلبید و دیگر از قریش است او باز داشت تا اگر دروغی بود
یا آن دو در چشم او نشکرند تا شکر مکن شوند و کذب او را ننمایند تا گناه تر جان از فرمان او که با این جماعت کبوی که از ابو سفیان
خبری چند پرسش خواهم کرد اگر سخن کذب کند شما باز نمائید ابو سفیان هم داشت که کذب بر پیغمبرند و مردمان او را
دروغن گویند این وقت بر قل پرسش کرد که محمد در میان شما پریرت و سیرت ابو سفیان گفت در میان ما نیست که
حسب شریف دارد گفت در میان قریش و عرب هیچکس جز او بدین دعوی و طلب برخاسته است عرض کردی گفتی که
پدران او پادشاهی روزگذاشته اند گفت کار پادشاهان نکرد ما مذکرت چهارم رسید که نزد کان قبایل طایقت که گرفته اند
سکینان صعیفان این او دارند ابو سفیان گفت بیشتر ضعفا بر سرعت نیند چشم باز پرسش کرد که دین او روز افزونست یا
نقصان می پذیرد گفت هر روز فزونی میکند و کثرت ششم پرسید چکیس از وی مرید میشود که دین او را کرده دارد از وی باضا
شود گفت کس نمیشود کثرت بنعمت گفت از آن پیش که این دعوی کند هرگز دروغ زدن سخن کذب کردن شناخته بود یا
بصدق و راستی نام داشت گفت هرگز کذب متهم گشت نوبت هشتم پرسید که هیچ عذر کند و عهد بشکند یا در بیان خویش
استوار باشد ابو سفیان گفت اینک در میان او او کار بصاحت شده اند این بیان سپای خواهد بود یا نقض عهد نمود
کرد ابو سفیان گوید نتوانم درین سخنان نقصانی بدو در بندم خبر درین سخن بر قل پرسج بدین سخن واقعی گذاشت نهم کثرت
پرسید مخالفت شما با او چگونه افتاد گفت کار ما با او نبوت است و قتی او را نصرت بود و گاهی ما را او هم باز پرسش کرد که
شمار ایچو امر سفر باید گفت میگوید خدای بیگانه را پرسش کنید و شریک از بهر او بگیرد در و شش پدران خود را بگذارد و نماز
و صدقه و صدق و عفاف و مکررم این سازید اینها تمام بر قل ترجمان گفت با انبیر و کبوی که گفتی در میان ما نسب بزرگ
دارد و این چنین باشد هیچکس از متابعت ایشان در نکش نشود و گفتی پیش از وی در عرب کس بدین طلب برخاسته
ازین سخن مشکوف شد که شعاری دیگری بر خود بسته و گفتی پدران او پادشاه نبودند پس ملکیت پدر پیغمبر و گفتی فقر و ضعفا
دین او را گرفته اند و همیشه پیروان پیغمبران چنین مردم بوده اند و گفتی پیروان وی افزون میشوند چون دین بر
حق باشد کمال پذیرد و گفتی هیچ کس از وی مرید نشود این نیز کراه صدق باشد زیرا که چون
حلاوت دین در دل جای کند بیرون نشود و گفتی هرگز دروغن نبوده انگس که بر مردم دروغ رواند از
بر خدای دروغ بندد و گفتی هرگز عذر نکند و پیمان شکند انگس که دنیا طلبید از عذر بخندید و گفتی گاهی در
خجک غالب شود و گاه مغلوب گردد عادت اینست با بر این بوده غیر اینکه در پایان امر نصرت ایشان را باشد
و گفتی باز بوجاهت خدای و نماز و صدق و صدق و عفاف و صدق هم میکنند انبیر سیرت پسندیده
پیغمبران است اگر آنچه گفتی راست گفتی زود باشد که ملکیت ما فرو گیرد و بر ما غلبه جوید ما نماندسته بودم